

Вафельне серце (скорочено)

Марія Парр

Розповідь ведеться від імені дев'ятирічного хлопця Трілле, який живе у Норвегії.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Дірка в живоплоті

У перший день літніх канікул Трілле з Леною Лід влаштували між своїми будинками канатну дорогу. Лена першою вирішила випробувати її, тож вилізла на підвіконня, обома руками вчепилася в мотузку й обхопила її босими ногами. На півдорозі її ноги зісковзнули з мотузки, дівчинка повисла на руках між двома другими поверхами. Трілле дуже налякався і побіг по матрац. Спустити його у двір виявилось важко. Лена досі висіла, вітер розвівав її чорні мишачі хвостики. Матрас довелося покласти поверх живоплоту. Лена приземлилася з м'яким хруском, на щастя, була ціла-цілісінька. Трілле був дуже радий, що вона жива.

Тріллуньо і сусідка-малолітка

Трілле і Лена ходили в один клас. Лена там єдина дівчина. Після випадку з канатною дорогою вона твердила, що має струс мозку, який раніше мала уже двічі. Трілле вважав Лену найкращим другом, але ніколи не казав їй про це, бо боявся, що вона не вважає його своїм найкращим другом. Хлопець вважав, що у Лени камінне серце. А ще вона мала зелені очі й сім веснянок на носі, була худенька, але всіх лупила тильним боком долоні. Трілле був світлочубий і з ямочкою на одній щоці. Його ім'я було незвичне: Теобальд Родрик Даніельсен Іттерґард. На щастя, всі звали його просто Трілле. Хлопець і дівчина жили у сусідніх будинках, які розділяв живопліт. У невеличкому білому будиночку Лена жила з мамою. Тата у неї не було, хоч дівчина вважала, що він би міг поміститися у підвалі. У великому жовтогарячому будинку з другого боку живоплоту жив Трілле з мамою, татом, 14-річною сестрою Мінною, 13-річним братом Маґнусом, 3-річною сестрою Креллою. Плюс дідусь у підвалі.

Трілле і Лена зайшли на кухню у будинку хлопця, до них приєднався дідусь. Старенький був щуплявий, зморшкуватий і з побляклим чубом. Трілле вважав його найкращим серед усіх дорослих. Дідусь завше ходив в комбінезоні. "О, Тріллуньо і сусідка-малолітка", – любив казати дідусь. Мамі Трілле, яку звали Карі, довелося для дідуса і дітей варити каву і давати печиво. Вони приємно проводили час, і мама сказала, що на свято Івана Купала Трілле з Леною могли б бути молодятами. Лена не хотіла мати таку роль, тому вони з Трілле відмовилися і заявили, що робитимуть купальську відьму, яку щороку робили Мінна з Маґнусом. Дідусь підтримав цю ідею.

Як ми гасили відьму

Друзі жили в бухті, яку називали Крихтою-Матильдою. Для дідуса бухта була

королівством. Між будинками й морем тягнулися широкі поля, а через них до узбережжя вела невеличка жорствяна дорога. Трілле бачив зі свого вікна море, а дідусь мав човна і щодня вирушав ловити рибу. За будинками лежала автотраса. За автотрасою здіймався пагорб, із якого взимку Трілле і Лена спускалися на санчатах і лижах. На самій вершині пагорба стояла садиба Гірського Юна – найкращого друга дідуса.

Трілле і Лена почали робити відьму. Вони запихали сіно у старе лахміття, в'язали вузли. Магнус назвав те, що вийшло, опудалом і розсміявся. Лена і Трілле розлютились. Друзі пішли пити сік. Ленина мама малювала і перетворювала буденні речі на мистецькі твори, тож по всьому їхньому будинку було повно всіляких дивовиж. У пральній кімнаті у них стояло пів мотоцикла. Угорі на червоній кутовій шафі сиділа найбільша лялька, яку Трілле знав. Саме з цієї ляльки Лена вирішила зробити відьму, хоч дозволу від мами не мала. Та дівчина знала, що ляльці більше сімнадцяти років, і вважала: чим старіша, тим краще. Діти зробили нову відьму з ляльки і сховали в Лени під ліжком. Того вечора Трілле довго не міг заснути, бо розумів, що вони зробили погано.

Коли вранці на Івана Купала Трілле спустився в кухню, то побачив там тітку-бабуню. Вона була огрядна й старенька і доводилась дідусеві старшою сестрою. Жила вона за дві милі і часто навідувалася. Справжня бабуня, татова мама, що була одружена з дідусем, татовим татом, померла, коли їй виповнилося лише тридцять п'ять. Тому тітку-бабуню Трілле називав запасна бабуня. Тітку-бабуню усі любили, вона готувала найсмачніші у світі вафлі.

На Івана Купала видався чудовий день. Навіть тато долучився до ігор та вафель, хоч збирався розкидати гній. О шостій годині вечора розпалили багаття. Тітонька-бабуня і дідусь лишилися в будинку, всі решта зібралися на березі: родина Трілле, Лена зі своєю мамою, дядько Тур, татів брат, і дядькова Турова кохана. Лена викутала відьму з простирадла. Усі похвалили Трілле і Лену, але ті боялися, бо ляльку мали спалити.

Мінна приготувалася кинути відьму у вогнище. Старшу сестру Трілле вдовочерили з Колумбії. Сестра нагадувала йому індіанську принцесу. Коли дядько Тур вийняв свою запальничку, з'явилися молодята – перевдягнені тітонька-бабуня і дідусь. Старенька була молодим, а на дідусеві була довга біла сукня і фата. За весільний букет правив дідусів кактус. Усі посміялися, та згодом знову згадали про багаття. Лена скрикнула не палити, та було пізно. Тоді дівчина крикнула, що всередині відьми лялька. Усі кинулись гасити вогонь морською водою, та це не допомагало. Раптом дідусь завів трактора, який досі стояв у полі з повним фургоном гною. Дідусь під'їхав ближче, увімкнув пристрій розкидання гною, і той чим сили завертівся. Усі зіщулилися, а тоді посипався дощ із коров'ячого лайна. Усі були брудні, багаття й відьма так само були заляпані гноєм.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Ноїв ковчег

Через день Трілле, Лена і Крелла пішли в недільну школу. У молодшої сестри Трілле теж було дивне ім'я – Констанція Лілефея, чи щось таке, він гаразд не пам'ятав. У недільній школі діти читали про Ноїв ковчег. Повертаючись додому, Лена сказала, що назва ковчег не зовсім вдала, бо краще підходить назва Ноїв катер. Коли Трілле сказав, що катер надто малий, Лена вирішила, що саме тому вимерли динозаври – в Ноя не вистачило для них місця. Тієї миті Трілле запропонував випробувати, скільки вміститься тварин у катері дядька Тура.

У дядька Тура був красивий, великий катер. Друзі спровадили Креллу до тата й побігли до моря. Цієї неділі дядько саме поїхав до міста в кіно. Катер стояв, погойдуючись, біля хвилерізу. Трілле поклав трап, друзі одягли рятувальні жилети.

У Крихті-Матильді водилася сила-силенна тварин. Спершу Трілле і Лена принесли двох кроликів, які звалися Лютий і Березень. Потім принесли курку №4 і півня. Вівці паслися в горах, тому друзі привели козу. Далі вони шукали по всій Крихті-Матильді котів, але знайшли тільки Гуляку. Гладкий кіт був за двох. Також дітям пощастило зловити двох джмелів, двох черв'яків, двох равликів, двох павуків і двох жуків. Усього шість банок. Один із джмелів навіть ужалив Лену. Коли настала черга заводити корову, вирішили взяти теличку дядька Тура. Трілле боявся, що дядько розлютиться, у хлопця тремтіли коліна. Друзі вибрали найбільшу й найсумирнішу. Коли діти підводили теличку до катера, помітили, що коза заходилася жувати завіски. Лена заверещала, і геть усе полетіло шкереберть. Теличка перелякалась і застрибнула в катер, де зовсім сказала. Кіт і кролики заметалися на всі боки. Курка №4 та півень кудкудакали й кукурікали. Коза здивовано роззиралася і гидила на палубу. Раптом теличка розбила вікно і скочила в море.

Аж тут з'явився дядько Тур. Він врятував теличку, але був розлючений до нестями і пригрозив друзям. Ті втекли і сховалися за ігровим будиночком Крелли. Батьки хлопця і мама дівчини про все дізналися. Лена зітхала, а Трілле постукував пальцями на рятувальному жилеті, щоб батьки помітили, що вони не забули їх надіти. Друзі мусили йти вибачатися, з ними пішов тато Трілле, бо дядько Тур був його молодшим братом.

Ніяка веселка (як в історії про Ноя) того дня на небі не з'явилася, хоч друзі загатили тваринами весь катер. Дощ також не линув. Усе владналося, і ввечері Трілле і Лена пішли до своїх домівок.

"Потрібен тато"

За день після того тато розпочав свій літній проект: цього року мама вирішила на майданчику звести камінний мур. Лена була страшенно задоволена, бо дуже любила на чомусь балансувати.

Трілле завів розмову про те, що Лена не має тата. Дівчина сказала, що її тато дав драла ще до того, як вона з'явилася на світ. Трілле вважав, що тати потрібні, бо вони будують мури, їдять варену капусту, якої ані Трілле, ані Лена не любили.

Пізніше друзі подалися в Буду купувати все, що забув купити Маґнус. Там працювала Лєнина мама. Коли діти виходили з крамниці, вони зупинилися прочитати

оголошення. В одному хтось написав, що хоче взяти щеня змішаної породи, щоб було охайне. Лена вирішила, що так можна написати оголошення про тата. Трілле, який мав кращий почерк, написав таке оголошення: "Потрібен тато. Бажано, щоб був добрий. І любив дітей". Про капусту вони вирішили не згадувати. З самого верху друзі написали Ленине ім'я, прізвище і номер телефону.

Деся за пів години після того, як вони прийшли до неї додому, задзвонив телефон. Якось Вера Югансен сказала, що прочитала оголошення і має його, правда, він трішки неспокійний, але останні два тижні жодного разу не пісяв у хаті. Трілле і Лена були здивовані. Дівчина ще спитала, чи любить він варену капусту. На другому кінці дроту відповіли, що він ніколи її не пробував. Наостанку Вера Югансен повідомила, що привезе його о п'ятій годині. Тоді буде легше вирішити.

Пізніше прийшла Ленина мама і насварила дочку за оголошення. Трілле вважав, що Ленина мама гарна, крім того, вона мала в носі срібну кульку. Мама сказала, що зірвала оголошення, але Трілле повідомив, що Вера Югансен привезе одного о п'ятій годині.

Ціле пообіддя Ленина мама телефонувала Вері Югансен. Ніхто не брав слухавки. О п'ятій з'явилася Вера Югансен. Лена сказала їй, що передумала, але жінка вернулася до своєї машини і звідти принесла цуценя. Лена дуже хотіла залишити його собі, але її мама сказала, що всьому є межа.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Як дідусь і бабуня розважалися в Крихті-Матильді

Того літа Мінна й Магнус поїхали в табір саме в той час, на який випадало пісенне свято, на яке відправилися всі дорослі місцевості, де жив Трілле. Тому Трілле, Лена і Крелла залишилися лише з дідусем Ларсом. Мама особливо наказувала, щоб діти не сідали у ящик мопеда.

Дідусів мопед був дивний на вигляд, а спереду мав великий ящик, який правив замість кузова. У тому ящику дідусь возив продукти. Цього дня дідусь мав привезти дві бляшанки фарби з міста. Їх мали доправити поромом. Діти таки залізли у ящик і вдали, що в бляшанках з фарбою повно золотих монет, які треба заховати від шайки небезпечного Бальтазара. Усі рушили до поромного причалу. Діти вкрилися у ящику ковдрою. На пором чекало багато людей. Трілле таки дістався до матроса Біргера і бляшанок із фарбою. Він швидко приніс їх до мопеда, дідусь рвучко зірвав мопед з місця. Старенький намагався їхати швидко, та коли з'їхав на давню тракторну дорогу, дітей дуже підкидало.

Вдома вони охороняли банки з фарбою від Бальтазарових розбійників. Дідусь мав качалку, що правила йому за ручний реактивний протитанковий гранатомет. На пообідню каву вони запросили тітку-бабуню. Лена вирішила, що бабуня – королева розбійників. Коли старенька прийшла, діти і дідусь вирішили не пускати її в будинок. Тітка-бабуня на мить просто отетеріла. А потім зникла.

Минуло чимало часу. Раптом Трілле відчув запах, бо старенька пекла вафлі. Вона прилаштувалася в Лениному саду з туристським столиком і вафельницею. У вікно Лениної кухні тягнувся довгий дріт. На столі височіла ціла гора вафель. Крелла уже була біля неї і їла.

Лена теж хотіла їсти і вирішила здаватися, але дідусь вигадав, як за допомогою вудки викрасти вафлі. Він зателефонував у Ленин будинок, тітка-бабуня пішла відповідати, а діти спустили жилку вудки і Крелла донизу прикріпила вафлі на гачок. Та їх вдалося викрасти лише дві. Тож швидко війна припинилася. Згодом почався вечір спогадів. Дідусь розповідав, що у його сестри було багато залицяльників. Йому доводилось лежати на даху та стріляти по них із рогатки, коли вони навідувалися. Ввечері подзвонила мама, і Крелла розповіла їй, що не їздила на мопеді, а потім додала, що тільки сиділа там.

Ісак

Дев'ятого червня Лені мало виповнитися дев'ять років. На день народження вона бажала тата, а також велосипед. Лена запросила на свято увесь свій клас: вісьмох хлопців і Трілле. На свято прийшов лише Трілле, бо Лена захворіла. У неї обсипало живіт, і мама Трілле вважала, що це вітряна віспа. Трілле перехворів нею у три роки, тож уже не міг заразитися. Хлопець подарував Лені гру в крокет. Ленина мама прилаштувала у вітальні ліжко, і Лена, сидячи в ньому, віддавала накази, мов королева.

До вечора день народження зіпсувався, але Лена не відпускала Трілле. Пізніше прийшов лікар. Він був молодий і гарний. Лена не знала, що він прийде, тому сприйняла його за тата, якого загадала на день народження. Коли лікар подивився Ленину вітряну віспу, до наступного порому лишалося більше години, і Лена запросила його на своє свято. Звати його було Ісак. Він зізнався, що тільки-но розпочав лікарську практику, тож боявся неправильно встановлювати діагноз.

Коли ж лікар зібрався йти, то побачив у пральні мотоцикла. У нього теж був мотоцикл. Дорослі забалакалися про мотоцикли, аж він мало не запізнився на пором.

"Різдву радіймо" посеред літа

Невдовзі Лена одужала і вирішила стати воротарем, бо він усім верховодить. Трілле вважав, що Лені пасувало б бути воротарем. Вона була єдина дівчина в їхній футбольній команді.

Улітку футбольних тренувань не було, але друзі грали на скошених полях. Якось їхній м'яч десь загубився. Мама сказала Трілле, що не дасть грошей на м'яч. Хлопець заздрив брату, бо Магнус завжди мав гроші. Ціле літо він зі своїм товаришем грали на гітарах у місті. Тож Трілле і Лена вирішила також грати у місті, але на блокфлейті.

Після тренувань у сараї друзі відправилися у місто. Вони вирішили грати композицію "Різдву радіймо", бо лише вона виходила гарно, хоч не дуже пасувала до 25-ти градусів тепла.

На поромі тато Трілле, який продавав квитки, помітив блокфлейти. Він наказав не грати на поромі. Тато не хотів відпускати друзів самих у місто, тому наказав триматися Магнуса, який уже був там. Магнус був не дуже радий бачити Трілле і Лену. Друзі

почали грати, хоч Трілле дуже боявся. Люди проходили мимо, але раптом якась пані кинула їм у кепку двадцять крон. Після цього люди зупинялися, якась пані навіть сфотографувала їх і спитала імена.

Згодом друзі побігли до крамниці спортивних товарів біля ратуші. Про тата вони забули зовсім. Чоловік за прилавком, перелічивши всі їхні гроші, сказав, що треба ще 42 крони. Діти стали на сідцях перед крамницею спортивних товарів і почали грати. Продавцеві це не сподобалося, він насварив дітей, але дав м'яч, щоб мати спокій. Зненацька Трілле згадав про тата. Той вирішив випробувати м'яча. Та не так легко було зробити фінт із сумкою квітків і в дерев'яних черевиках на ногах. Раптом обоє черевиків і м'яч перелетіли через борт. На щастя, усе вдалося витягти з води. За день у газеті помістили знімок Трілле і Лени. Виявляється, що пані, яка фотографувала їх, була журналістка.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Як я розтрощив Лену

Лена продовжувала мріяти про тата, щоб грати з ним у футбол. Коли друзі сіли відпочити під час гри, Мінна розповіла їм, чому їхню бухту прозвали Крихтою-Матильдою. Сестра Трілле розповідала, що колись у цей фіорд заплив португальський розбійницький корабель, а на носі того корабля було встановлено дивовижну галеонну фігуру - вродливу панну Матильду. Мінна пояснила, що галеонна фігура - то велика дерев'яна лялька, яку вбирали в красиву сукню і в якій розвівалися на вітрі коси. А тоді налетів шторм, і врешті-решт бухта заходила ходором. Прекрасну Матильду розтрощило об прибережне каміння на крихтіні тріски. Морські розбійники так і не повернулися додому, а осіли тут, а бухту назвали Крихтою-Матильдою. Потім Мінна сказала, що один з розбійників був прапрапрапрадідом дідуся. Трілле радів, адже вважав, що у його жилах теж тече кров морських розбійників. Йому відразу захотілося покататися на гумовому човні, Лена теж приєдналася. Друзі кружляли довкола хвилерізу. Трілле сидів, відчуваючи себе морським розбійником, Лена була галеонною фігурою. Діти вирішили влаштувати шторм, Трілле розгойдував човна сюди-туди. Коли до берега причалував дідусь на своєму моторному човні, одна з хвиль із такою силою пхнула гумового човна, що друзі з грюком ударилися в цементний мур. Голова галеонної фігури гримнула добряче. Лена знепритомніла, дідусь насварив Трілле, з чола дівчини йшла кров. Лену повезли в місто на прийом до лікаря.

Кінець літа

Дідусь прокидався дуже рано і виходив у море. Наступного ранку Трілле рано прокинувся і вирушив в море разом з дідом. Хлопчик розповів йому історію про Крихту-Матильду, але дідусь розчарував його: Мінна усе набрехала. Тепер старенький зрозумів, чому вчора Трілле гупнувся у хвилеріза.

З Леною все було добре: рану зашив Ісак, був невеличкий струс мозку. Дівчина чекала на березі на Трілле і дідуся, коли вони повернулися. Хлопець розповів їй, що

Мінна геть усе про Крихту-Матильду набрехала. Лена була незадоволена, що її розтрощило зовсім даремно. Дівчина була зла ще й через те, що скоро мали початися заняття в школі. Дідусь вирішив потішити дітей, приготувавши свіжу рибу і молоду картоплю. А ще він розповів, що їхня бухта так називається, бо кілька років тому тут жила пані на ім'я Матильда. У неї було чотирнадцятеро дітей і чоловік, який був такого малого зросту, що його прозивали Крихтою. Тож потім, коли він помер, Матильду стали називати Крихтою-Матильдою. Попоївши, друзі вилізли на тую і мовчки там сиділи.

А за тиждень вони пішли в четвертий клас. Трілле радів, і навіть Лена була задоволена, бо у них з'явилася нова вчителька. Вона була молоденька і всміхалася до самих вух. Звали її Еллісів. Лені завдавав прикрощів лише однокласник на ім'я Кай-Томмі, який вважав, що клас міг би бути бездоганим, якби Лена не було.

Якось вчителька запитала Трілле, чи Лена його найкращий друг. Хлопець шепнув вчительці: "Принаймні одне з нас так думає". Згодом почалися тренування з футболу, Лена була воротарем, завдяки їй команда виграла на кубку міста цілий турнір.

На вихідних Трілле разом з татом відвідав тітку-бабуню. До неї треба було їхати дві милі. Лена теж поїхала. Тітка-бабуня жила сама в жовтому будиночку, обсадженому трояндами. Вона не хотіла перебиратися в Крихту-Матильду. Трілле вважав, що немає нічого кращого, як сидіти в тітки-бабуні на канапі й наминати вафлі, коли надворі лопотить дощ. Того дня саме так і було. Тітка-бабуня розповідала про війну, тоді було заборонено радіо, адже німці боялися, що норвежці підбадьорюватимуть одне одного в радіопередачах. Насправді радіо в тітки-бабуні було, але його закопували і викопували, коли хотіли послухати новини. Це було небезпечно, бо німці могли спровадити людину у Гріні – концтабір у Норвегії. Коли Лені стало цікаво, чи боялася тоді тітка-бабуня, Трілле повів її до спальні тітки-бабуні, щоб показати Ісуса. Над ліжком висіла картина. Там було намальовано круту скелю з ягнятком, що стоїть на вузькому виступі. Ягнятко рятував Ісус. Тітка-бабуня твердила, що всі люди – то малі ягнята, про яких піклується Ісус.

Дорогою додому тато повідомив дітям, що завтра всі вирушають в гори зганяти овець.

Зганяння овець і політ на гелікоптері

Трілле і Лена раділи, що їх беруть в гори. Внизу залишилися лише дідусь, тітка-бабуня і Крелла. Минувши хутір Гірського Юна, вони ступили в ялиновий ліс, а з нього вийшли на узгір'я. Усі дісталися гірської хатини і там переночували.

І ось настав день зганяння овець. Трілле з Леною йшли з дядьком Туром на гірський кряж, що звався Шпиль. Він рівнинний з одного боку, а з другого круто спадав вниз. Дядько Тур мав пильнувати дітей, але він швидко йшов, а вони затрималися, бо почули перелякане мекання. Унизу на виступі скелі вони побачили вівцю, дуже слабку. Дядька Тура ніде не було видно. Коли Трілле обернувся, Лена теж зникла. Глянувши вниз, він побачив, що вона висить в невеличкій ущелині на гірській березі, впираючись чобітьми у жмут трави на скелі маленького виступу. Дівчина хотіла сама врятувати вівцю, але потрапила в небезпеку. Лена вважала, що схожа на Ісуса. Коли вона хотіла

вилізти, береза відірвалася, й Лена зникла з очей Трілле. Вона опинилися на зазубні виступу перед вівцею і кричала, що зламала руку. Трілле щосили кинувся бігти шукати дядька.

Все закінчилося тим, що Лену врятував гелікоптер. За кілька днів після цього вона тішилася з цієї пригоди, але мусила носити гіпс. Трілле був дуже радий, що його подруга лишилася жива, але обдумував те, чи вона б так само переживала за нього.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Ленин удар

Одного дня ні з того ні з сього навідався Ісак, хоч ніхто й не хворів. Він привіз деталь до того напів мотоцикла, що стояв у пральні. Трілле запропонував лікарю пограти в крокет, поки Ленина мама не вернулася додому.

Відтоді Ісак навідувався часто. Мотоцикл у Лениній пральні став урешті-решт схожий на цілий. Перші тижні Лена нічого не говорила про гостя, а згодом розповіла Трілле, що Ісак не любить вареної капусти. Трілле сказав, що тати також можуть їсти варену моркву. Наступного дня, сяючи від радості, Лена повідомила, що Ісак їв моркву.

Тепер Лена кожного дня так раділа, що Трілле не міг звикнути. Та раптом наприкінці листопада вона знов стала така, як і була. Якось на великій перерві Кай-Томмі два рази сказав, що у класі було б добре без дівчат. Лена, худенька, як тріска, з перекошеними мишачими хвостиками на голові, була дуже розлючена. Вона зацідила Каю-Томмі, і той полетів до кафедри, де сиділа пані Еллісів. Всі були шоковані, а Лена сама відправилася до кабінету директора.

Сніг

Наближення зими асоціювалося у Трілле з вдяганням рейтузів. Такий день настав, і Трілле радів, що скоро випаде сніг. По обіді йому довелося їхати з татом до тітки-бабуні. Того дня вона розповідала всілякі бувальщини, а Трілле з татом наминали вафлі. Хлопець дуже любив стареньку, але не любив носити плетені речі, які вона дарувала всім на Різдво. Перед від'їздом Трілле зізнався тітці-бабуні, що інколи трохи боїться. Вона сказала, що побороти страх їй допомагає картина з Ісусом. Трілле пообіцяв прийти, як випаде сніг.

В неділю випав сніг, але в цей день померла тітка-бабуня. Навіть тато й дідусь плакали. Трілле подався за хлів і ліг просто в сніг. Він думав про смерть, коли з'явилася Лена.

Похорон відбувся у четвер, але Трілле перед тим навідався до померлої двічі, одного разу з Леною. Тепер Крихта-Матильда перебувала в жалобі. Весь початок листопада видався тихий. Та якось прибігла Лена і сказала, що час виходити надвір і гратися в сніжки. Коли йому заманулося зайти до Лени, вона сказала, що не можна.

Настало Різдво, але цього року без тітки-бабуні було сумно. Увечері навідалась Лена, щоб привітати з Різдвом. Друзі гайнули до вікна з канатною дорогою. Трілле помітив, що Лена зсунула в своїй кімнаті штори. Вона щось приховувала. Згодом Трілле

розповів Лені, що йому дозволили взяти собі щось з будинку бабусі і він вибрав картину з Ісусом, тож тепер не боятиметься.

Найсумніший день у моєму житті

На третій день Різдва Трілле випадково дізнався від мами, що Лена звідси поїде, бо Ленина мама ще з пів року має походити в художню школу, якої вона не закінчила перед Лениним народженням. Недавно вона дізналась, що її знов прийнято до школи, і тому вони перебираються до міста. А житимуть у Ісака.

Трілле побіг до Лени, побачив багато коробок, запитав подругу, чи вона їде. Дівчина нічого не сказала і пішла до своєї кімнати. Мама Лени пригорнула Трілле і сказала, що їй шкода.

Напередодні Нового року влаштували прощальний вечір у Трілле вдома. Та Лена ні з ким не говорила. Не говорив і Трілле. Коли Лена їхала, Трілле забіг у свою кімнату, зняв картину Ісуса і дав Лені. Вона нічого не сказала. Того вечора до Трілле прийшов тато і почав грати на гітарі мелодію пісні про Трілле, достеменно, як і тоді, коли хлопець був маленьким. Потім тато сказав, що зіграє нову пісню, яка називається "Сумний син, сумний тато". Коли він закінчив, Трілле захлинувся від плачу. Він плакав через те, що в Лени не було тата, і через те, що померла тітка-бабуня, і через те, що найкраща подруга поїхала, не сказавши навіть "бувай".

Дідусь і я

Наступного дня Трілле сумував, дідусь порадив йому почати їсти варену капусту й пити риб'ячий жир. Дідусь теж тужив. Коли минув тиждень, Трілле розплакався перед дідусем. Старенький сказав, що тужити за людиною – то найкращий у світі смуток. Ті, за ким ми тужимо, живуть у нашій душі. Ввечері Трілле ліг у ліжко, та раптом у вікно хтось постукав. Надворі стояла Лена. Вона мала рюкзак і сказала, що житиме у їхній повітці. Вона заплакала, і Трілле вперше побачив її сльози. Трілле дав їй свій спальний мішок, дівчина влаштувалася на сіні в повітці. Разом з нею була картина Ісуса, щоб не було страшно.

Падіння з санчат, подвійний струс мозку й летюча курка

Наступного ранку Трілле був дуже радий. Він побіг до повітки і побачив Лену під самою стелею, вона сиділа на бантині. Хлопець повернувся у будинок, щоб приготувати для неї щось поїсти. На кухні були мама і тато. Мама запитала, чи Трілле нічого не знає про Лену, бо вона зникла. Трілле сказав, що не знає. Він побіг до Лени і сказав, що треба ховатися у хатині в горах. Хлопець зібрав речі: сірники, хліб, масло, черевики на товстій підошві, мотузку, лопату і ключ від хатини. Він взяв санчата, поклав речі, Лена теж сіла, прихопивши з собою курку, яка б мала нести для них яйця. Трілле накрив їх ряденцем. Дідусь стояв під балконом і бачив, як Трілле витягував санчата з повітки. Хлопець вдавав, що йому не важко тягнути, хоч це було зовсім не так.

Вони відходили все далі і далі, добралися до будинку Гірського Юна. Раптом Лені захотілося прокататися з такої висоти. Вона розвернула санчата, а тоді виклала хліб і масло в одну купку на сніг. Потім умостилася з самого переду, Трілле сів, взяв курку, і вони помчали...

Минуло кілька днів, поки Трілле і Лена могли сидіти. Трілле пережив струс мозку. Та це не зашкодило друзям почуватися щасливими. Дідусь усім розповідав, як діти мчали на такій шаленій швидкості, що перемахнули через автотрасу. Лена впала головою в Креллиного сніговика, Трілле зарився носом у живопліт, а курка піднялася високо вгору.

Відтоді Лена перебралася до сім'ї Трілле. Матері домовилися, що Лена до самого літа житиме в будинку Трілле, поки Лєнина мама закінчить навчання.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Гірський Юн і Гірська Шкапа

Жити з Лєною в одному будинку було для Трілле ще краще, ніж жити з нею в сусідстві, проте хлопець хотів, щоб вона віддала картину Ісуса. Він висів у її кімнаті над ліжком. Якось Трілле пожалівся мамі, що Лєна ніколи не казала, що він її найкращий друг. Він вважав, що дівчина повинна сказати про це.

Якось друзі разом з дідусем вирішили вибратися на пагорб до Гірського Юна. Сніг уже розтав, тож вони поїхали мопедом.

Юн був моряком і втратив одне око в якійсь катастрофі. Відтоді він ходив із чорною латкою на оці, як пірат. Його коняку звали Гірська Шкапа. Улітку вона паслася на узліссі, а влітку її годували в стайні. Хоч вона була стара, але Трілле постановив собі, що це найкращий кінь у цілому світі.

Коли вони вернулися додому, дідусь розповів, що Юн уже такий немічний, що налаштувався перебиратися в притулок для старих, а Гірську Шкапу заріжуть. Трілле не хотів цього допустити. Наступного дня він мало не заплакав на уроці математики, а тоді так рвучко підвівся, що перекинув стільця. Він заявив, що йому треба піти, а з ним побігла й Лєна. Коли вони вже йшли лісом додому, хлопець сказав, що вони повинні заснувати старечий притулок для коней.

Удома був лише дідусь. Діти переконали його, що кобилу можна забрати у стару стайню, а вони доглядатимуть її. Трілле і Лєна сіли у ящик мопеда, а дідусь поспішив до Крутогірського Юна, поки той не спровадив Гірської Шкапи на бійню. У Юна вони побачили Веру Югансен. Юн доводився їй дядьком. Вона саме допомагала йому пакувати речі й прала те, що він мав узяти з собою до старечого притулку. Юн повідомив, що шкапу хвилин двадцять тому як повели на пором.

Дідусь з дітьми вирушили до порома. Той уже відчалив, але повернувся, бо дідусь і діти махали руками. Тато мав обідню перерву, тож його ніде не було видно. Дідусь попросив матроса Біргера нічого йому не казати, бо це сюрприз, адже в тата день народження,

Коли вони дісталися берега, дідусь поїхав ще швидше, щоправда накинув на дітей ковдру, щоб їх не помітила поліція. Нарешті вони опинилися посеред паркувального майданчика. Дідусь кудись пішов і через деякий час вийшов та повідомив, що можна забирати Гірську Шкапу.

Назад вони тарабанилися чудернацькою вервечкою. Попереду їхав дідусь на мопеді, за ним Трілле вів на мотузці Гірську Шкапу, а тоді вже чимчикувала Лена, яка повідомляла, чи збирається кобила накласти купу кіз'яків. На поромі тато був дуже здивований, коли побачив таку картину. З кишені в нього стриміла корона, яку вдягають на день народження. Дідусь попросив у нього один пільговий квиток, два дитячі і один кінський. А Лена привітала з днем народження.

Ми з Леною бавимось в Другу світову війну

Мама з татом добряче розгнівалися через коня, але зрештою змирилися.

Наближався березень. На вихідні Лена їздила в місто, до своєї мами, а її мама часто по обіді навідувалася в Крихту-Матильду.

Якось Лена вирішила, що треба закопати радіо, як у часи Другої Світової війни. Зненацька мешканці Крихти-Матильди, самі того не знаючи, обернулися на німців. Друзі непомітно викрали усі радіо у будинку і заховали в яму так, що ніхто не помітив. Зверху вони поклали мішок зі сміттям, а на нього трохи накидали землі.

Спершу зникнення радіо помітив дідусь. Врешті-решт всі зібралися на кухні обговорювати зниклі радіо. Трілле з Леною сиділи на драбині, що вела на горище, й усе чули. Коли Магнус кинувся до них, друзі встигли дістатися до старої стайні і взяти коня. Гірська Шкапа повезла дітей до Юна, до старечого притулку. Вони прив'язали Шкапу до рекламного щита і зайшли провідати Юна. Старенький страшенно зрадив. Трілле намагався пояснити якомога доступніше про радіо, німців і все таке, і він зрозумів, але у вітальні була старенька пані на ім'я Анна. Їй здалося, що німці женуться за дітьми насправді. Вона заховала Трілле і Лену у своєму гардеробі і не випускала.

Коли у кімнату пані Анни зайшли тато, дідусь, Мінна й Магнус і Юн, дітям вдалося звільнитися. Дорослі сказали, що побачили коня і саме так знайшли їх. Юн дуже зрадив, почувши, що діти привели Гірську Шкапу і пішов подивитися на неї. За цю пригоду друзям довелося три дні по обіді визбирувати каміння на полях, де цього року мали намір садити капусту.

Пожежа

Весна була не за горами. Трілле і Лена показали і розповіли Креллі усе, що знали про весну. Дідусь попередив, що надвечір насунеться негода. Справді, в бухті почалася злива, а коли всі лягли спати, почало гриміти та блискати. Трілле кортіло пробратися нишком до Лени й забрати собі картину Ісуса, бо він дуже боявся. Коли грюкнуло так страшно, що він не міг більше влжати в ліжку, Трілле вийшов у коридор і побачив Лену. Він спитав, чого вона боїться, якщо має картину. Тоді Лена вирішила довести, що не боїться і пішла на балкон. Вона зовсім змекла, але й Трілле був поруч. Гриміло так, що трясло балкон. Трілле раптом зрозумів, що подруга сумує за мамою. Раптом блиснуло і почувся гучний грім. У старій стайні почалася пожежа. Діти кинулися рятувати Шкапу. Лена просила Трілле не заходити туди. Хлопець підбіг до кобили і просив йти, але вона ніяк не хотіла рушати. Аж тут прибігла Лена. Вона просила йти, бо обвалюється дах. Дівчина підступила до самого вуха Гірської Шкапи й заволатала: "У-у-у!". І тоді Гірська Шкапа на шаленій швидкості вискочила надвір, а Трілле, втративши

рівновагу, впав. Лена вже майже виходила, як помітила, що з ним сталося. Вона вернулася, але зненацька з даху звалилася балка. Між дверима і Трілле лежала вогняна балка.

Лена перестрибнула балку і кинула Трілле до виходу. Уся родина бігала надворі під дощем, і всюди стояв неймовірний гармидер. Лена ще була у вогні... Та ось із полум'я вийшов дідусь з нею на руках.

Трілле провідав Лену у лікарні. Він приніс їй молочний шоколад. На голові в неї була біла пов'язка, а волосся зовсім зголено. А загалом із Леною було все гаразд. Дівчина поділилася з другом суничним варенням, якого мала багато. Поки вони смакували, Трілле розпитував Лену, чи болить у неї голова і всяке таке, про що питають у хворих людей. Голова в Лени не дуже боліла. Їй хотілося додому. Хлопець подякував Лені за свій порятунок. І тут вона сказала: "Все-таки мені не хотілося, щоб згорів мій найкращий друг." Трілле перепитав, чи справді він її найкращий друг, і дівчина це підтвердила.

Трілле здавалось, ніби в нього з пліч звалився великий камінь. А потім Лена розповіла, що сьогодні, кілька годин тому, коли вона лежала в ліжку, прикинувшись, що спить, її мама з Ісаком сиділи обабіч і не зводили з неї погляду. Вони гомоніли про кохання, про Лену й про Крихту-Матильду. Лена розплющила очі і поставила питання руба: "Ісаку, ти хочеш одружитися з нами?". Він відповів: "Так".

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Купальські молодята

До Івана Купала все було повністю готове. Цього дня відбулося весілля Ісака і Лениної мами. Лена вважала, що тепер їй з Трілле можна більше ризикувати, оскільки в бухті оселяється лікар. Тож у день весілля Лена встигла покататися на теличці і була на церемонії уся в пластирах. Вона навіть вбралася в сукенку.

Дідусеві у цей день не вистачало тітки-бабуні. Трілле ладен був подарувати дідусеві все найкраще, що було в цілому світі. І раптом він зрозумів, що треба зробити. Він побіг і витяг з дідусевої кухняної шафки вафельницю тітки-бабуні. В дідусевому молитовнику лежав рецепт "Вафельного серця". Так називалися вафлі тітки-бабуні. Трілле пильно дотримувався рецепту й невдовзі отримав велику миску тіста. І саме тієї миті, як він збирався починати пекти, прийшла Лена.

Трілле ніколи не забуде ночі, коли вони пекли для дідуса "Вафельне серце", поки справжні молодята справляли на березі весілля. Хлопець наливав тісто, а Лена виймала вафельні серця. Раптом вона сказала, що він може забрати собі картину з Ісусом.

Згодом прийшов дідусь. Усі троє почали їсти. Трілле уявляв, що тітка-бабуня сиділа на небесах і всміхалася. Дідусь також усміхався.

Після семи сердець дідусь, сидячи на своєму стільці, заснув. Друзі накрили його ковдрою й навшпіньки вийшли надвір. А там залізли на тую. Трілле радів, що він найкращий друг Лени, а вона нарешті має тата.

*Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*